

Ο καμβάς του θρίλερ δεν γεμίζει με ψυχολογικό δράμα

«Τα παιδιά του Κάιν» του Ανδρέα Θωμόπουλου από το Θέατρο Ένα. Σκηνικά-Κοστούμια: Έλενα Κατσούρη. Σχεδιασμός φωτισμού: Αντρέας Χριστοδουλίδης. Μουσική επιμέλεια: Μαγδαλένα Ζήρα. Παίζουν: Ανδρέας Αραούζος, Σωτήρης Μεστάνας.

Το έργο του Ανδρέα Θωμόπουλου ανήκει στο είδος που ευδοκιμεί στο Θέατρο Ένα. Αρκετά ψυχολογικά θρίλερ έχουν ανέβει στη σκηνή του, άλλα πιο σκοτεινά, άλλα κλινόμενα προς την παρωδία του είδους. Ο συγγραφέας του έργου «Τα παιδιά του Κάιν» Ανδρέας Θωμόπουλος δεν επιτρέπει σε κανένα διαβρωτικό στοιχείο να διεισδύσει στην καθαρότητα του genre, δεν επιδιώκει καμιά αποστασιοποίηση από τους κανόνες του είδους. Το γεγονός, ότι στο έργο υπάρχουν μόνο δύο πρόσωπα, προσθέτει πυκνότητα στην ψυχολογική ατμόσφαιρα, τα εκτοξευόμενα βέλη στους διαπληκτισμούς των δύο αντιπάλων εύκολα πετυχαίνουν τον στόχο που βρίσκεται αμέσως απέναντι. Αλλά και η κινητήρια ιδέα είναι ενδιαφέρουσα. Ο συγγραφέας, ένας από τους δύο χαρακτήρες, με επαγγελματικό κυνισμό αντλεί υλικό για το δικό του θεατρικό έργο από μια πολύ προσωπική σχέση με τον Ηθοποιό, ξύνει παλιές πληγές σε αναζήτηση έμπνευσης. Προσπαθεί να προκαλέσει την έξαρση των μεταξύ τους συναισθημάτων όχι μόνο στο επίπεδο που είχαν κάποτε διακοπεί, αλλά σε σημείο τεχνητά δημιουργημένης κορύφωσης, με σκοπό να βρεθεί η κατάληξη τού εν εξελίξει έργου. Ως «παιδιά του Κάιν», οι δύο αλληλεξαρτώμενοι ήρωες προβαίνουν σε αμοιβαία αδελφοκτονία, περνώντας από την ψυχολογική εξόντωση σε κυριολεκτικά σωματική.

Όμως αν η πιο πάνω περιγραφή παρουσιάζει το θεατρικό του Θωμόπουλου να ικανοποιεί τις προδιαγραφές ενός ψυχολογικού θρίλερ, θα ισχυριστώ ότι ο καμβάς του θρίλερ δεν γεμίζει με ψυχολογικό δράμα. Το ενδιαφέρον σχήμα στερείται εξίσου ενδιαφέροντος περιεχομένου. Οι δύο ήρωες μιλούν για μια πολύ δυνατή σχέση που ξεπερνά τα όρια της εξάρτησης, όμως η ουσία αυτής της σχέ-

σης δεν αποκαλύπτεται. Οι κατηγορίες τους μπορεί να σπάζουν τη βιτρίνα της αυτοεικόνας του αντιπάλου, αλλά η αναμενόμενη αποκάλυψη δεν ακολουθεί. Δε συμβαίνει κάτι παρόμοιο με τις ουσιαστικά αποκαλυπτικές μονομαχίες του Άλμπι, π.χ. στο «Zoo Story», όπου η ένταση των αλληλοεπιθέσεων οδηγεί στο ξεγύμνωμα των χαρακτήρων. Εκεί μετρά όχι μόνο η θεατρική τεχνική του σταδιακού ξεγυμνώματος, αλλά η ευάλωτη γύμνια του καθενός. Επιστρέφοντας στον Θωμόπουλο, παρόλο που το έργο οδηγείται σε μια ανατροπή, σε μια εξήγηση της διαφορετικής συμπεριφοράς των δύο προσώπων και σ' ένα βίαιο τέλος, ταυτόχρονα οι θεατές βιώνουν κάποια απογοήτευση, καθώς δεν έμαθαν τι ακριβώς έωνε, τι δίχαζε τους δύο ήρωές του, τι προκαλούσε τον εθισμό του ενός στον άλλο. Αφελείς ακούγονται αυτές οι απορίες, αφού ο ίδιος ο συγγραφέας ενδιαφέρεται σαφώς μόνο με το στήσιμο του θρίλερ. Όμως αν ο συγγραφέας ικανοποι-

είται με τη στημένη πλοκή, ο θεατής δεν μπορεί να παραβλέψει το γέμισμά της με στην αρχή απλώς αόριστη και μετά πληκτική πολυλογία του κειμένου.

Η Μαγδαλένα Ζήρα έχει αναμετρηθεί με επιτυχία με πιο ενδιαφέροντα κείμενα, έχει στήσει πιο γοητευτικά θεάματα, έχει διδάξει πιο βαθείς ρόλους. Πιστεύω πως το έργο του Θωμόπουλου δεν αποτελούσε μεγάλη πρόκληση για τη σκηνοθέτιδα. Ο σκοπός δεν μπορούσε να είναι άλλος από τη μεταφορά της έντασης του κειμένου στη σκηνή, από την υποκριτικά ολοκληρωμένη ενσάρκωση των σχηματικών μορφών του Θωμόπουλου. Ο Σωτήρης Μεστάνας που για μήνες έπαιζε χωρίς να δείχνει το πρόσωπό του τον Άνθρωπο-Ελέφαντα, τώρα έπρεπε να δώσει όσες περισσότερες εξηγήσεις και διευκρινίσεις μπορούσε για

να δημιουργήσει αποδεκτά υπαρκτό άνθρωπο από το φτιαγμένο από λόγια σχήμα του ρόλου του Ηθοποιού. Ο Ανδρέας Αραούζος αναγκάζεται να παίζει σε αισθητά διαφορετική μανιέρα, να συγκρατείται υποκριτικά, επειδή έχει υπόψη του αυτό που οι θεατές μαθαίνουν στο τέλος. Ο Συγγραφέας του έχει σκηνοθετήσει την αναβίωση της σύγκρουσης και ηχογραφεί τον Ηθοποιό. Το συγκρατημένο παίξιμο δικαιολογείται, αλλά κατά τη διάρκεια της παράστασης δεν παρουσιάζει ενδιαφέρον. Η σκηνοθετική δουλειά του Αραούζου (αλλάζοντας θέμα in media res) το έργο της Αίμι Φοξ «Heights» στο foyer του Ένα μάλλον έφερε περισσότερη δημιουργική ικανοποίηση στον ίδιο. Η Πέννυ Φοινίρη ήταν πολύ συγκεντρωμένη και άνετη στο ασυνήθιστο περιβάλλον, τα τραπεζάκια δεν της αποσπούσαν την προσοχή από το γεμάτο θλίψη και μοναξιά ρόλο της. Οι Αντρέας Μακρής και ο Γιώργος Χριστοδουλίδης ήταν σοβαροί και αφοσιωμένοι στο έργο τους.

Νόνα Μολέσκη

nona.moleski
@phileleftheros.com

